

החברותא

בס"ד ערש"ק קרח כ"ו סיון תשנ"ט

החברותא בטאען פנימי לחברים גליון מס - 100-

זכר האצרכת

חגיגת הוצאת הרף ה-100 לגליונות החברותא - גליון מוגרל

בשבח והודיה להשי"ת שהחינו וקימנו והגיענו להוצאת גליון ה-100 של "החברותא" שמחה רבה ממלאת את לבנו כשאנו מביטים אחורה, ורואים בחוש את הסעייתא דשמיה שעזרנו להוציא בקביעות תמידין כסדרן כל שבועיים למעלה מארבע שנים את גליון "החברותא"

מטרת הוצאת הגליון הזה היא לא כשאר העלונים המופצים מידי ערש"ק (החשובים כשלעצמם) אלא לאחד, לגבש. לקרב, ולאמץ ולחזק ידיים רפות וברכים כושלות בין חברים מקשיבים לדבר ה', ולהגיע לתכלית המקווה של האמונה והאחדות מתוך הבאת פנינים מדברי קדמונינו, ומתוך המכתבים ושאר דברי תורתנו, של מורינו ורבינו ר' אשר שליט"א אשר מימיו אנו שותים, ה' יאריך שנותיו מתוך בריאות מעליותא.

עידוד רב אנו שואבים מהתגובות הנלהבות של החברים הנותן לנו את העידוד והכח להמשיך ולהוציא את כל דברי תורתנו ומכתביו של מורנו הרא"ש שליט"א

לכך אנו קוראים לחברים בקריאה של חיבה לעמוד לימיננו להמשיך בהוצאה הסדירה של ה"חברותא" ומבקשים מכל אחד שיש תחת ידיו מדברי תורתנו או מכתביו של הרא"ש שישלחם למערכת.

כדברים הללו פרסמנו גם בהוצאת גליון ה"חמישים" ואמנם היו פניות מחברים, ששלחו לנו חומר, אולם עכשיו אנו זקוקים באופן דחוף לחומר הו"ש כדי שנוכל להמשיך להוציא לאור, את הוצאת הגליון החשוב הזה.

נשמח לפתוח מדור להארות או הערות והצעות לחזוק החברותא.

אנו תפילה שמטרת הוצאת ה"חברותא" תושג בשלמותה ושהחברים יתאחדו ויתקבצו סביב תורתו של הרא"ש באמונה, בשפלות ובדיבוק חברים, באחדות אמיתית כנדרך לגאולה המקוה בב"א.

בבית אברהם

העורך

ליל ש"ק, פר' כי תצא תשנ"ב נרשם ע"י אחד החברים

ידי בפניה ההיא והנה מצאתי הגפרורים. אף שאף פעם לא מגיע לשם גפרורים. מ"מ הרבש"ע דיבר אלי ושלח אותי לשם כדי שאמצא זאת.

המשיך ואמר דהרי הרבש"ע הוא תוהו ובוהו. ואי אפשר כלל להשיגו ולמצאו, אלא כשאדם ג"כ מגיע לתוהו ובוהו, ע"י שרואה את הפגם שלו ומכיר איך שהוא מציאות פגום, ואז חיותו היא מחיות הרבש"ע, וזוהי החיות של תוהו ובוהו, ואז מוצא את הרבש"ע בבחינתו שהיא בחינת תוהו ובוהו.

פתח הרב שליט"א ואמר שהשי"ת מדבר אל האדם במוחו כל הזמן ועל כל דבר ודבר, וסיפר על עצמו שביום ה' העבר דפי' שופטים נ"ב דרכו הוא לתקן הפתילות לשם הנרות של שבת קודש כיון שביום ו' באים אנשים ומפריעים לו ואין לו זמן. והנה הוא חיפש גפרורים ולא מצא במקום אשר צריכים להיות וחיפש בכמה מקומות ולא מצא והרגיש שמשמים רומזים לו במח להתפלל, וכך כמה פעמים הרגשתי, ואח"כ נפל במחשבתי שאומרים לי גש לפניה זו ותחוב ידך בחור אשר שם, ושם תמצא גפרורים. ולמעשה לא האמנתי לזה אך החלטתי שאלך לנסות, ובאמת תחבתי

שארין נפקמ"י גדולה בין הכאה לדיבור אל הסלע, מ"מ הבדל קטן זה, הוא אשר היה מוביל את כלל ישראל לתשובה שלימה, ובגלל שלא נהיה דבר ה'. לכן כלל ישראל לא שב. ולכן משה נענש כל כך. כי האדם אינו יודע אם מה שעשה עתה נגד רצון ה' הוא דבר גדול או קטן. כי לפעמים דבר גדול נגד ה' דהיינו עבירה חמורה אין מענישין עליה כל כך, ולפעמים עבירה קטנה כל כך דהיינו ההבדל בין דיבור להכאה על הסלע, הביא לתוצאות כל כך חמורות.

שאל השואל למה נענש משה רבינו כל כך בשביל שלא דיבר אל הסלע? הרי יש הרבה עבירות חמורות יותר כגון כעס וכו' שמשנה רבינו נכשל ולא ראינו שנענש כ"כ? פתח הרב שליט"א ואמר, דכאן היה המצב שהרבש"ע רצה שכלל ישראל יחזרו בתשובה, דהיינו שהיה חסר להם רק דבר זה שמשנה מדבר אל הסלע ומוציא מימיו, ואז היה כלל ישראל חוזר בתשובה. ואולם השטן עשה כל אשר בכחו שלא ידבר משה אל הסלע, כי ידע את התוצאות שיצאו מזה. ואכן משה רק הכה בסלע ולא דיבר. ואע"פ

ליל שב"ק פר' בהר תשנ"ב

בחיי בנך אני מודיע, דהיינו כששלמה המלך רצה להכניס את הארון קודש לביהמ"ק דבקו שערים זה בזה. התפלל שלמה כ"ד רגנות ולא נפתחו השערים, התחיל לומר אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך, מיד נפתחו השערים וידעו כולם שמחל הרבש"ע לדוד, ונהפכו פניהם כשולי קדרה, דהיינו שבשעה שנפתחו השערים משום הפסוק אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך, אז זכה דוד לתיקון, ואז הוא נהיה "דוד מלך ישראל חי וקיים".

דהרי אדם שחי בעוה"ז ויש לו בושות מזה שמראים לו את נצחיותו של הטומאה, והוא אינו בורח מזה אלא מוצא שם את הרבש"ע ואינו בועט בזה, דאז כשבא ליעולם הבא' ושם יש לו גם הבושות האלו, אך שם זה לא נשאר לנצח, כיון שכבר פה בעוה"ז הוא היה בהכנעה לבושות האלו, גם בעולם העליון יש לו בושות והוא נכנע לזה וע"י זה זוכה לתיקונו.

כן דוד המלך ע"ה אף ששפכו את דמו כאן בעוה"ז, אולם הוא קיבל זאת בהכנעה ובאמונה, ולכן כשדוד המלך הגיע לעולם הבא, אף שנכוננו לו שם ג"כ בושות והלבנות, אך כיון שכבר פה בעולם הזה אכל מזה מלא חפניו, ע"י הגיע לשלמות

פתח הרב שליט"א ודרש דהנה האדם כשהוא חי בעוה"ז במצב של חטאתי נגדי תמיד, דהיינו שאני עצמות חטא, ואיני יכול לשמור עצמי מלחטוא, וכל מה שאני איני חוטא זה שמירה של הרבש"ע על האדם.

בחינה זו היה אצל דוד המלך ע"ה, שמצא עצמו שהוא נצח של חטא, וזהו מה שאמר כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד, דהיינו אני תמיד במציאות חטא, ואם כן איך הוא לא חוטא עתה, זה משום שהרבש"ע שהוא הנצח של הקדושה הוא שומר עלי, וע"י דוד הגיע לקשר עם הנצח של הקדושה ע"י שמצא את עצמו שהוא הנצח של היפוך הקדושה.

וזה דבר ידוע שעל דוד המלך ע"ה אנו אומרים "דוד מלך ישראל חי וקיים". ולמה הוא זכה דווקא למושג של חי וקיים?

מובא במדרש, שדוד המלך רצה לעבוד עבודה זרה, ולכפור בעיקר, והגיע למקום הטומאה הכי עמוק, ושם כשהגיע למצב הכי עמוק של הטומאה, שם מצא את הרבש"ע, שמחזיק אותו שלא יחטא ואז נדבק בו ברבש"ע שהוא חי וקיים,

הנה איתא בגמ' (סנהדרין קז) שדוד המלך ביקש שיודיעו אותו שהוא מחול מהחטא, ואמר לו הרבש"ע בחייד איני מודיעך,

ללאחר כמה וכמה שנים, וזהו היסוד של דוד המלך שכולם שפכו את דמו כאן בעוה"ז היה מצורע ו' חדשים והיו קורים אותו וטמא טמא יקרא, הוא היה סובל את כאבו ופותח ומודה שהוא טמא טמא, ולא היה נהפך לשונא לאלו שקראוהו כן. ואף הסנהדרין היו שופכים את דמו כדאיתא בגמ'.

לכן כיון שהוא קיבל את בושותיו וכאביו כאן בעוה"ז עם הרבש"ע וכמו שפירשנו לעיל שמצא עצמו בחינת 'נצח הטומאה', ומה שאינו חוטא זה שהרבש"ע שהוא נצח דקדושה שומר עליו, לכן כשהגיע לשם בעולם הבא, הוא הגיע עם הכאבים שלו ולא נשאר עמם לנצח אלא הם נתקנו לאט עד אותו יום ששלמה היה צריך להכניס הארון לבית המקדש, שאז גילה הרבש"ע שסאת ייסורי דוד המלך תמה ונשלמה ועתה נמחל לו העוון והוא נכנס לדרגת "אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך" שהוא הוא משיח ה', וזהו הנצח של המלכות, שהוא לחיות במצב של נצח טומאה, וע"י זה זוכים להיות מלך דוהו דרגת דוד המע"ה משיח ה'.

תיקונו, לכן עד ששלמה המלך לא הזכיר את התפילה אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך לא נפתחו השערים, וכיון שנפתחו השערים, הוכח שנמחל לו העוון והגיע דוד המע"ה לתיקונו בעולם הבא, שכל ישראל ידעו שנמחל לו העוון, והגיע לדרגה של "דוד מלך ישראל חי וקיים" דהיינו שנתקיים הפסוק "גם ה' העביר חטאתך לא תמות" שקיבל תיקונו ע"י שכל ישראל ראו ונודע לכל שנמחל לו עונו, ואז נתקן דוד ע"י שנודע לכל ישראל שהוא הוא משיח ה', ולא שלמה המלך, כי שלמה אמר אל תשב פני משיחך, ומיהו משיחך, זכרה לחסדי דוד עבדך, ואז ראו כולם שדוד הוא "חי וקיים". דהרי הוא משיח ה', והוא צריך לגאול את ישראל.

ובזה נתקיים למפרע הפסוק "גם ה' העביר חטאתך לא תמות". וזה רק ע"י שדוד הכיר כאן בעוה"ז את הנצח של הטומאה שלו, וע"י זה הוא הגיע לנצח של הקדושה שזה הרבש"ע. וזהו מה שאמרנו קודם. דכל שמקבל האדם בעוה"ז הבושות והחרפות בהכנעה זוכה שבעולם הבא לא יהיה לו אותם הבושות לנצח, אלא הם יתוקנו

פנינים יקרים

ויקה קרה וגו'. כי יש צדיק שעובר רק לעשות תענוג להקב"ה ואצל הצדיק הזה אין חילוק אם הוא עושה תענוג לקב"ה או צדיק אחר וכו', אבל מי שרוצה לקבל שכר על עבודתו זה רוצה שהוא בעצמו יעשה תענוג להבורא. והווי ויקח קרה שרצה שהוא יקח ולא אחר...

כל נשיא בהם (במדבר י"ג) במלת "נשיא" נמצא המילה "אין" והמילה "יש" לרמז: נשיא המחזיק את עצמו ל"אין" שהוא עניו שפל בעיני עצמו, נשיא כזה הוא "יש". אך נשיא גאותן המחזיק עצמו ל"יש" אינו אלא "אין" ואפס.

באר חפורה שרים (פר' חקת) ...הכלל הוא מאתו השי"ת לא יבא רע כלל להעולמות ואפילו אם נראה למטה רע, למעלה הוא טובה ונמצא אינו יכול לבקש על הרעה כיון שהוא יודע באמת לתכלית הוא טובה והוא מסתכל למעלה על התכלית. והווי בבחינת 'שר' שרואה תמיד הפנימיות והכוונה מכל המעשים.

הלמוד מכני קרה שעשו תשובה ברגע האחרונה להראות לאדם שלא יתיאש מתשובה אף שנראה לו שאין לו דרך לצאת מהיצה"ר... וכן פעל מרע"ה לדורות שיועיל תשובה אף להעוונות שצריך תיובתא סגי או שלא מועיל תשובה.

וילכו אחריו זקני ישראל איתא רמז על הדורות, שהאבות השאירו נקודה בכל נפש ישראל שאף שיהי' משוקע יכול לעלות. וכאן לקח מרע"ה הכח הזה מהאבות ועי"ז הציל את בני קרה וחזרו בתשובה...

ומדוע תתנשאו וכו' (קרה) איתא בשפ"א בשם הרבי בונם ז"ל שיש התנגדות על הגדולים במה שאין בהם. שהתורה מעידה והאיש משה עניו וכו' ואהרן "מה הוא" וכו' - ענוה. ע"כ. ונראה שע"י התנגדות נתעלו עוד ביותר...

צריך האדם לכל מי שיבא עליו, להכניע את עצמו לפניו אך להיות צדיק בשרשו. ולא יקפיד על שמכניע את עצמו. והווי "כל המעביר על מדותיו מעבירין ממנו כל פשעיו". משא"כ מי שקשה כארז הגם שכוונתו לשמים ואין כל הכוחות יכולין לזוזו. יש רוח אחד מי שהשעה משחקת לו שהוא יכול חלילה לעוקרו משרשו, ע"כ יהי' האדם רך כקנה ולא יהי' קשה כארז...

יש שני מיני אדם. אחד שהוא רשע שיועד רבנו ומתכוון למרוד בו. והשני הוא שיצה"ר סגר עיניו ומדמה לו בעיניו שהוא צדיק גמור. ובאמת אף שהוא לומד תמיד ומתפלל ומסגף עצמו, לריק יגיעו כי אין לו דבקות בבוית"ש ואמונה שלמה כראוי... והחילוק ביניהם הוא כי הרשע גמור אפשר שתהיה לו תועלה למכתו כשיבא לו התעוררות תשובה ושב. וכו' אולם הצדיק בעיניו הרי אין לו תקנה כי טח עיניו מראות גדולות הבוית"ש ועבודתו. וצדיק הוא בעיניו ואיך ישוב בתשובה?!

הקהל את העדה ודברת אל הסלע לעיניהם (פר' חקת) כי יש חילוק בין ביאור שאדם מבאר בינו לבין עצמו. לבין ביאור שאדם מבאר לרבים, כי כשדורש רבים וקודם הביאור הוא מקשר את עצמו עם נשמותיהם ושופך שיחו ותפלתו לפני השי"ת, אז בודאי הן א-ל כביר לא ימאס (איוב לו) אבל תפלת יחיד אפשר שמואסין בתפלתו.

וזה הקהל את העדה ודברת אל הסלע לעיניהם. פירוש שתפלתך תהא בשעה שהציבור מקובצים. (ערבי נחל להר"ג מברסלב).

צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו וכו' (תהלים לו) יש לעיין בזה למה תפס צדיק, הרי הוא מתגבר על כל אדם? כמ"ש בגמרא יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום. אך יש לומר שבאמת הוא אורב לכל אדם. אמנם לאו כל אדם מבין ומרגיש בו, שסובר שהולך בדרך הישר. אמנם הצדיק שרגיל מאד בדביקות וביראת הבורא יתברך מבין ע"ז אפילו בפנותו והבטתו אליו, וכשרוצה להסיתו אז תיכף צועק ועושה מלחמה כנגדו והקב"ה עוזרו.

(דברת שלמה)

ש"ק שאלו אותו, מה היו רואים במשכן ובבית המקדש, מי שנכנס לשם, מה ראה בעיניו, המזבח מלא אימורים וחלבים הבורחים באש, והעולה כליל תקטור והיו מערכות גזרי עצים שבערו תמיד, איזה רושם זה עשה על הבריות? אמר לו: האנשים ראו שמהכל הופך למאכולת אש והיה לאפר, למדו מכאן שהבל האדם וכל תאוות עוה"ז לא שווה מאומה כי הכל הולך למקום אחד ואין לנו אלא הקשר עם שמו יתברך.

במוצש"ק פ' בא תשמ"ב אמר בסעודה שלישית "בני היכלא דכסיפין למחזי זיו בזעיר אנפין". בני היכלא היינו תלמידי חכמים לומדי תורה החומדים לזעיר אנפין ומקטינים את עצמם לזעיר אנפין ולא באפי רברבי, וזהו בשעת מנחה. כי האדם בשחרית ימיו בנעוריו, נמצא בגדלות, וכמו כן בימי העמידה שלו, ולכן בליל שבת מזכיר "תפוחין קדישין" ואח"כ ביום השבת בבוקר "עתיקא קדישא" והולך מחיל אל חיל בגדלותו. אלא בשעת מנחה היינו בערוב ימיו הוא מגיע לדרגה זו שהוא מבין כבר שהעיקר הוא זעיר אנפין וזה עידן רעוא דרעווין, כשמת משה רבינו ע"ה שהוא היה הענו הכי גדול והגיע לזעיר אנפין ולא הלך בגדולות, לכן הזמן הוא רעוא דרעווין כי זהו המעלה הכי גדולה לתלמידי חכמים דכסיפין למחזי זיו השכינה שידעו את דרגתם הנמוכה שהם בבחינת א"ן בזעיר אנפין.

דיעות מחיי החברותא:

- א. בכל יום חמישי בשעה 3 אחה"צ נוסעים להשתטח על קברות צדיקים, היציאה מרח' הטורים. פרטים אצל ר' דוד גולדשטיין טל: 050-281535
 - ב. בכל מוצאי שבת קודש נוסעים לקבר דן בן יעקב להשתתף בסעודת מלוה מלכה. יוצאים כשעתיים אחרי צאת השבת מרח' יוסף הנשיא 5
 - ג. בכל שבת מברכים או שבת שחל בו להיות ר"ח שובתים את השבת ביחד באתרא קדישא מירון. פרטים והרשמה אצל משפ' טוקצניסקי טל: 6535774
 - ד. כל יום יוצאים לשדה בערב מביתו של הרא"ש שליט"א
- מבקשים מכל אחד שישתתף לכל הפחות באחד הפעולות המופיעים כאן

שהשמחה במעונם

הר"ר יעקב קינגסופר ומשפ' להולדת הבת
הר"ר דב בער וייזר ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר שלמה ביבס ומשפ' להולדת הבת
הר"ר מרדכי ויסברג ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר יוסף ויסברג ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר שלמה מן ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר גמליאל מן ומשפ' לנישואיו